

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentariorvm, Ac Disputationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

5 V. Baptismus Ioannis debuerit cessare Christo baptizato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

3. Præterea. Si alij illo baptismo baptizabantur, hoc non erat nisi vt prepararentur ad baptismum Christi: & sic conueniens videbatur, quod sicut baptismus Christi omnibus conferretur, & magnis, & paruis, & Gentilibus, & Iudeis, ita etiam & baptismus Ioannis conferretur. Sed non legitur quod ab eo pueri baptizarentur, nec etiam Gentiles: di. itur enim Mar. 1. quod egrediebantur ad illum Israelite vnuerfi. & baptizabantur ab illo. Ergo videtur, quod solus Christus a Ioanne debuerit baptizari.

Sed contra est quod dicitur Luc. 3. Factum est, cum baptizaretur omnis populus, & Iesus baptizato, & orante aperti sunt cæli.

Respondeo dicendum, quod duplici de causa oportuit alios a Christo baptizari baptismo Ioannis. Primo quidem: (vt Aug. dicit super Ioan.) quia si solus Christus baptismo Ioannis baptizatus esset, non deessent, qui dicerent baptismum Ioannis, quo Christus est baptizatus, digniorem esse baptismum Christi, quo alij baptizantur. Secundo, quia oportebat per baptismum Ioannis alios ad baptismum Christi preparari: sicut dictum est.

Ad primum ergo dicendum, quod non propter hoc solum fuit Ioannis baptismus institutus, vt Christus baptizaretur, sed etiam propter alias causas, vt dictum est. Et tamen si ad hoc solum esset institutus, vt Christus eo baptizaretur, oportebat prædictum in conueniens vitari, aliis hoc baptismo baptizari.

Ad secundum dicendum, quod alij qui ad baptismum Ioannis accedebant, non poterant quidem baptismum aliquid conferre, nec tamen a baptismum gratiam accipiebant, sed solum penitentia signum.

Ad tertium dicendum, quod quia ille baptismus erat penitentia, quæ pueris non conuenit, ideo baptismo illo pueri non baptizabantur. Conferre autem Gentibus viam salutis, solum Christo referuabatur, qui est expectatio Gentium, vt dicitur Gen. pen. Sed & ipse Christus apostolis inhiuit Gentilibus Euangelium prædicare, ante passionem; & resurrectionem: vnde multo minus conueniebat per Ioannem Gentiles ad baptismum admitti.

COMMENTARIVS.

Questio huius articuli est facillima, & nulla indiget expositione, nec ferè habet dubitandi rationem. Nam cum ille esset baptismus penitentia, & ad hoc præcipue daretur, vt omnes ad illam excitarentur, & ad baptismum Christi prepararentur, perspicuum est, debuisse generatim omnibus hominibus conferri. Hinc vero colligit D. Thom. in solut. ad 3. baptismum illum non esse datum infantibus, qui non sunt capaces penitentia, in cuius significationem, vel excitationem baptismus ille dabatur. Baptismus enim Christi, quia virtute sua prodesse potest, datur infantibus: ille autem baptismus, cum per se non prodesset, & alioqui non posset excitare infantes ad penitentiam, non erat cuius ipsi tribueretur. Quod non obscure colligitur ex Matth. & Lucæ 3. vbi ij, qui baptizabantur à Ioanne, dicuntur confiteri peccata sua, & corripi à Ioanne, & similia; quæ non nisi in adultos conueniunt. Addit denique D. Thom. baptismum illum non fuisse datum Gentilibus, quod ex eisdem Euangelistis, & ex Marco, & Ioanne haud obscure colligitur. Nam ratio D. Tho. est optima. Et ante Christi prædicationem non expediebat viam salutis publicè gentibus prædicari. Vnde Luc. 1. inquit Zacharias ad Ioannem. Tu puer propheta Altissimi vocaberis, præcis enim ante faciem Domini parare vias eius, ad dandam scientiam salutis plebi eius: non ergo missus est ad prædicandum gentibus, sed Iudeis tantum: Ioannes autem illos solos baptizabat, quibus baptismum, & penitentiam prædicabat. Denique ad munus præcurforis ita fieri oportebat, quia magnum fuisse Iudeis scandalum, si

Fr. Suarez. Tom. 2.

Ioannes ad baptismum suum homines gentiles, & incircumcisos vocaret.

ARTICVLVS V.

Vtrum baptismus Ioannis debuerit cessare Christo baptizato.

Quintum sic proceditur. Videtur, quod baptismus Ioannis cessare debuerit, postquam Christus fuit baptizatus. Dicitur enim Ioan. 1. vt manifestetur in Israel, propterea veni in aqua baptizans, sed Christo baptizato sufficienter fuit manifestatus, tum per testimonium Ioannis, tum per deusum columbe, tum etiam testimonium paterna vocis. Ergo videtur, quod debuerit postea baptismus Ioannis durare.

2. Præterea Aug. dicit super Ioan. Baptizatus est Christus, & cessauit Ioannis baptismus. Ergo videtur, quod Ioannes post Christum baptizatum, non debuerit baptizare.

3. Præterea, Baptismus Ioannis erat preparatorius ad baptismum Christi. Sed baptismus Christi incipit statim Christo baptizato, quia tactu sua mundissima carnis vim regenerationis contulit aquæ, vt Beda dicit. Ergo videtur, quod baptismus Ioannis cessauerit Christo baptizato.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 3. quod venit Iesus in Iudæam terram, & baptizabat, erat autem & Ioannes baptizans. Sed Christus non baptizauit, nisi postquam fuit baptizatus. Ergo videtur, quod postquam Christus fuit baptizatus, adhuc Ioannes baptizabat.

Respondeo dicendum, quod baptismus Ioannis cessare non debuit Christo baptizato. Primo quidem, quia (vt Chrys. dicit) si cessasset Ioannes baptizare, Christus baptizato, excitaretur, quod zelo, vel ira hoc faceret. Secundo, quia si cessasset à baptizando, Christo baptizante, discipulos suos in maiorem zelum immisisset. Tertio, quia persistens in baptizando, suos auditores mittebat ad Christum. Quarto, quia (vt Beda dicit) adhuc remanebat umbra veteris legis: nec debuit præcurfor cessare, donec veritas manifestaretur.

Ad primum ergo dicendum, quod nondum Christus erat plene manifestatus eo baptizato: & ideo adhuc necessarium erat, quod Ioannes baptizaret.

Ad secundum dicendum, quod baptizato Christo cessauit baptismus Ioannis: non tamen statim, sed eo incarcerato. Vnde Chrys. dicit super Ioannem. Estimo propter hoc permissam esse mortem Ioannis, & eo sublato de medio, Christum maxime prædicare cepisse, vt omnis multitudinis affectio ad Christum transiret, & non ultra his qua de vtroque erant, sententia scinderetur.

Ad tertium dicendum, quod baptismus Ioannis preparatorius erat, non solum ad hoc, quod Christus baptizaretur, sed etiam ad hoc quod alij ad Christi baptismum accederent. Quod nondum fuit impletum Christo baptizato.

COMMENTARIVS.

In hoc articulo explicatur tempus quo durauit Ioannis baptismus, & in corpore articuli solum dicit D. Th. durasse post Christi baptismum. Quod rectè colligit ex Ioan. 3. vbi dicitur. Post hæc venit Iesus, & discipuli eius in Iudæam terram, & illic demorabatur cum eis, & baptizabat. Erat autem & Ioannes baptizans in Aëron, iuxta Salim: & c. 4. in initio: Vt ergo cognouit Iesus, quia audierunt Pharisei, quod Iesus plures discipulos faceret, & baptizaret, quam Ioannes, & c. certum est autem, Christum non habuisse discipulos, nec baptizasse per illos donec baptizatus fuit à Ioanne. Durauit ergo baptismus Ioannis aliquo tempore, postquàm baptizatus est Christus. In sol. verò ad 2. addit Diuus Thomas, durasse vsque ad incarcerationem Ioannis, quod

V 2 non

Tra. 4. in Io. amed. & 17. inter pr. & med. 10. & ar. 1. & 3. huius 9.

an. i. huius 9.

tra 4 in Io. inter med & fin. tom. 9.

Sup 3 c. Luc. super illa verba factum est ante, & gl. or super illa verba Luc. Et Iesu baptizato.

Ho 28. in Io. non multum remota à principio 3.

Habetur in gl. or sup 3. c. or. sup. illa verba. Erat autem & Ioann.

Ho 18. in Io. non remota à principio 3.

Matth. 3. Luc. 3.

Luc. 1.

non obscure etiam indicatur Ioan. 3. cum dicitur, *Et erat autem Ioannes baptizans in Enon iuxta Salim, quia aqua multi erant illic, & veniebant, & baptizabantur, nondum enim missus fuerat Ioannes in carcerem, indicat ergo Euangelista, Ioanne coniecto in vincula cessasse eius baptismum. Vnde Chrysol. hom. 28. exponens illud verbum Ioannis, inquit, In eum vsque diem eum baptizasse significat, vbi optimas etiam congruentias adducit, Ioannes enim postquam in carcerem coniectus fuit, per se baptizare non potuit, (vt constat) nullibi autem legimus per discipulos suos baptizasse. Quod non sine mysterio, & ratione actum est, cum quia baptismus illius duraturus non erat, tum etiam quia precipue baptizabat, vt occasio eum haberet predicandi Christum, & disponendi homines ad cognitionem illius, quod munus fuit proprium eius, nec poterat per discipulos exerceri. Antequam vero coniectus esset in vincula, sicut non fuit expediens vt a predicando Christo cessaret, ita neque a collatione baptismi, quia nondum erat Christus perfecte manifestatus.*

Obseruandum vero hic est, D. Th. solum egisse de fine, aut termino huius baptismi, nihil autem de initio dixisse, fortasse quoniam ex Luca. c. 3. habemus, cepisse Ioannem baptizare anno 15. imperij Tiberij Cesaris, & multos ante Christum baptizasse. Obseruandum denique est, D. Th. explicasse terminum baptismi Ioannis ex circumstantia coniectionis eius in vincula, quo autem anno vtrumque acciderit, scilicet Ioannem coniectum esse in vincula, & cessasse baptismum eius, D. Thom. non explicat. Vnde etiam obscurum relinquitur, quanto tempore, seu quotannis baptismus Ioannis durauerit. De qua re dicemus agentes de tempore, quo Christus fuit baptizatus.

ARTICVLVS VI.

Vtrum baptizati baptismo Ioannis, essent postea baptismo Christi baptizandi.

213. infr. q. 66. a. 9. 2. & q. d. 2. q. 2. art. 4.

Ad sextum sic proceditur. Videtur, quod baptizati baptismo Ioannis, non fuerint baptizandi baptismo Christi. Ioannes enim non fuit minor Apostolo, cum de eo scriptum sit Mat. 11. inter natos mulierum non superexit maior Ioanne Baptista. Sed illi qui baptizabantur ab Apostolo, non iterum baptizabantur, sed solummodo addebatur eis impositio manuum. Dicitur enim Act. 8. quod aliqui baptizati tantum erant a Philippo in nomine Domini Iesu: tunc Apostoli, scilicet Petrus, & Ioannes, imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum. Ergo videtur, quod baptizati a Ioanne, non debuerint baptizari baptismo Christi.

11. 4. in Ioan. inter med. & fin. tom. 9.

2. Præterea, Apostoli fuerunt baptizati baptismo Ioannis: fuerunt enim quidam eorum discipuli Ioannis, vt patet Ioan. 1. Sed Apostoli non videntur esse baptizati baptismo Christi: dicitur enim Ioan. 4. quod Iesus non baptizabat, sed discipuli eius. Ergo videtur, quod baptizati baptismo Ioannis, non erant baptizandi baptismo Christi.

3. Præterea, Minor est, qui baptizatur, quam qui baptizatur. Sed ipse Ioannes non legitur baptizatus baptismo Christi. Ergo multo minus illi qui a Ioanne baptizabantur, indigebant baptismo Christi.

4. Præterea, Act. 19 dicitur, quod Paulus inuenit quosdam de discipulis, dixitque ad eos. Si spiritum Sanctum accepistis credentes. At illi dixerunt ad eum. Sed neque si

A Spiritus Sanctus est, audiuimus. Ille vero ait: in quo ergo baptizati estis? Qui dixerunt, in Ioannis baptismate. Et sequitur, quod baptizati sunt iterum in nomine Domini nostri Iesu Christi. Sic ergo videtur, quod quia esse Spiritum Sanctum nesciebant, oportuit eos iterum baptizari: sicut Hieronymus dicit super Ioel, & in epistola de viro vnius vxoris, & Ambrosius in libro de Spiritu Sancto. Sed quidam fuerunt baptizati baptismo Ioannis, qui habebant plenam notitiam Trinitatis. Ergo non erant baptizandi iterum baptismo Christi.

5. Præterea, Roman. 10. super illud. Hoc est verbum fidei, quod predicamus, dicit glossa Augustinus. Vnde est ista tanta virtus aquæ, vt corpus tangat, & cor abluit, nisi faciente verbo, non quia dicitur, sed quia creditur? Ex quo patet, quod virtus baptismi dependet ex fide. Sed forma baptismi Ioannis significauit fidem Christi, in qua nos baptizamur: dicit enim Paulus Actuum. 19. Ioannes baptizabat baptismo penitentia popululum, dicens. In eum qui venturus est post ipsum, vt crederent, hoc est in Iesum. Ergo videtur, quod non oportebat baptizatos baptismo Ioannis, iterum baptizari baptismo Christi.

Sed contra est, quod Aug. dicit super Ioan. Qui baptizati sunt baptismate Ioannis, oportebat vt baptizarentur baptismate Christi.

Respondendo dicendum, quod secundum opinionem Magistrum in 2. distinct. 4. Sentent. illi, qui baptizati sunt a Ioanne, nescientes Spiritum Sanctum esse, ac fidei penitentie in illius baptismate, postea baptizati sunt baptismate Christi. Illi vero qui spem non posuerunt in baptismate Ioannis, & Patrem, & filium, & Spiritum Sanctum credebant, non fuerunt postea baptizati, sed impositione manuum ab Apostolo super eos facta, Spiritum Sanctum receperunt. Et hoc quidem verum est, quantum ad primam partem, quod multis auctoritatibus confirmatur.

Sed quantum ad secundam partem est penitus irrationabile quod dicitur. Primo quidem, quia baptismus Ioannis, neque gratiam conferebat, neque characterem imprimebat, sed erat solum in aqua vt ipsemet dicit Mat. 3. Vnde baptizatus fides vel spes, quam habebant in Christum, non poterat huius defectum supplere. Secundo: quia quando in sacramento omittitur, quod est de necessitate sacramenti, non solum oportet suppleri, quod fuerat omissum, sed oportet totaliter innouari. Est autem de necessitate baptismi Christi, quod fiat non solum in aqua, sed etiam in Spiritu Sancto: secundum illud Ioannis tertio. Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei. Vnde illis qui tantum in aqua baptizati erant baptismate Ioannis, non solum erat supplendum quod deerat (vt scilicet daretur eis Spiritus Sanctus per impositionem manuum) sed erant iterato totaliter baptizandi in aqua, & Spiritu.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut Augustinus dicit super Ioannem, ideo post Ioannem baptizatum est, quia non dabat baptismum Christi, sed suum: quod autem dabatur a Petro, & si quod datum est a Iuda, Christi erat. Et ideo si quos baptizauit Iudas, non sunt iterum baptizandi: baptismus enim talis est, qualis est ille, in cuius potestate datur, non qualis ille, cuius ministerio datur. Et inde est etiam quod baptizati a Philippo diacono, qui baptismum Christi dabat non sunt iterum baptizati: sed acceperunt manus impositionem per Apostolos, sicut baptizati per sacerdotes confirmantur per Episcopos.

Ad secundum dicendum, quod sicut Augustinus dicit ad Seleucianum, intelligimus discipulos Christi fuisse baptizatos, siue baptismate Ioannis (sicut nonnulli arbitrantur) siue quod magis credibile est, baptismate Christi, neque enim ministerio baptizandi defuit, vt haberet baptizatos seruos, per quos ceteros baptizaret, qui non de suis memoranda.

c. 2. Ioel non multum remota est 1. 6. Ambr. li. 1. c. 3. circa pr. 1. 2.

Esq. gl. Aug. 11. 40. in lo. d. me. illius. 1. 9

Tr. 5. in Ioan. inter prim. & med. tom. 8.

Tr. 5. in Ioan. inter prim. & med. tom. 8.

Esq. 108. d. med. pract. 2.